

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

CRISTINA LINCU

AMN3ZIA

PROLOG

De la o vreme, frigul s-a mai înmuiat.

Mă fulgeră o undă de bucurie firavă. O umbră a aceluia entuziasm de a trăi pe care sper că îl gustam, cândva, în doze generoase.

A trecut. A fost o revelație care s-a pierdut imediat în necunoscut.

E bine aici. De fapt, nu e în nici un fel, de aceea prefer să cred că e *bine*... nici nu-mi place, nici nu-mi displace. Nimic. Acum trăiesc nimicul. E lin, uniform, fără bruiaje. Amintirile sunt bruiaje. Amintirile sunt eu. Dar nu găsesc nici una... Nu mă regăsesc. Și nu-mi pare rău. Oare să-mi fi dorit vreodată asta?

Acum nu mai știu. E un început pe care îl trăiesc la prezentul continuu, permanent. Deși, în plan concret, începutul meu în viață s-a întâmplat la un moment dat, nu mai știu sigur când, constat că *acum* nu-mi trebuie informația asta. Îmi dau seama că *sunt* și e suficientă dovadă a nașterii mele petrecute undeva în trecut. Îndepărtat, probabil. Dar nu mă interesează. Nici măcar nu contează.

Îmi privesc mâinile. Sunt. Frumoase, urâte? Habar nu am. Îmi descopăr reflexia în geamuri și îmi dau seama că

mi-e indiferență. Nu o văd clar pentru că nu am nici o oglindă aici. Probabil că m-ar fi indispus. Să fi cerut eu vreodată să se scoată oglinzile?

Pe perete este o urmă mare, intens colorată. E ovală. Tablou sau oglindă? Poate un tablou de-al meu? Asta mă enervează brusc. Cred că trage de vreun gând vechi și amorțit. Ceva ce nu pot – sau nu vreau – să aduc la suprafață. Paradoxal, nu? De fapt, nimic nu pot – sau nu vreau – să aduc la suprafață. Dar ceva mă apasă. Ceva ce nu am reușit să ucid, ci doar să ascund, iar acum mă obsedează.

Mă uit pe fereastră... a trecut un val. O pasăre nevăzută și-a strigat sfârșitul. Gândurile s-au topit.

Parcă nu mai este deloc frig.

Simt sub palme dogoarea caloriferului. Mă uit pe fereastră și mă liniștesc. Îmi dau seama că ăsta este cel mai bun calmant. Priveliștea de la fereastră pe care, în lipsă de alte informații, o numesc „a mea”. Mă uit pe fereastră mea. Stau ghemuită pe pervazul ei lat și rotunjit. Este imens. Uneori, pentru câteva clipe, mi se năzare că ar semăna cu una dintre ferestrele reci ale spitalelor vechi. Dar ce să caute un spital pe plajă? Căci eu văd marea... sau poate că este oceanul, nu știu. Văd valurile și ritmul lor îmi induce o stare de liniște.

Nefirească liniște...

Sunt. În clipa de acum. Pentru că nimic din urmă nu dă buzna să rămână, pentru că nimic *nu mai există pentru mine*. De câte ori revine gândul ăsta, simt un fior brutal în capul pieptului și mă ia, din nou, cu frig.

Plouă des. E seară. Sau dimineață foarte devreme. Nu știu. Nu văd nici un ceas. Toamnă târzie. Sau primăvară timpurie.

* * *

Mi se învârt în cap două nume, dar nu reușesc să le prind, să le înțeleg, să le umplu de conținut, și totuși mă obsedează existența lor. Umbra lor revine destul des, insistent, ca o mantră uitată. Dacă ele sunt cheia de boltă a realității mele? Dacă ele dezleagă tot? Dacă ele sunt, de fapt, izbăvirea mea? Oare ale cui sunt? Le simt și aproape, și departe, le simt și dulci, și otrăvite. Poate că...

S-au dus...

Sunt singură. Iar? Nu știu. Ca întotdeauna? Probabil, posibil...

Oare unde sunt?

Oare cine sunt?

CAPITOLUL I

Marți, prima zi

Ana Moscăianu își târa de mână copiii, cu smucituri scurte. Era nervoasă. Părăsise pentru câteva zile Bucureștiul pentru a veni la Constanța, pe care o prefera oricărei alte stațiuni de pe litoral, deși nu știa de ce. Ce știa, însă, cu siguranță, era că iubea marea și, deși ar fi trebuit să se bucure că, în sfârșit, își rupsesse din timp – și din bani – pentru a-i respira aerul și liniștea, continua să fie încordată.

Undeva, departe, pe un fundal pe care îl confunda cu decorul, auzea un sunet ca un bâzâit continuu, sâcâitor, iar realitatea părea că-și pierde, din când în când, din coerență. Lunile în care gemenii nu mai conteneau din plâns îi rămăseseră adânc întipărite în minte. Ana nu putuse să se detașeze cu totul de acea perioadă. Slavă cerului, trecuse.

Gemenii aveau trei ani acum, se făcuseră frumoși, fată și băiat, așa cum își dorise de la prima ecografie când aflase, fără surpriză, că-i va avea. Deși în familia ei, din câte știa ea, nu existaseră gemeni, se aștepta ca sarcina ei să fie dublă, și asta din pricina unui vis care revenea mereu

în nopțile ei. Îl avea de ani de zile și până la urmă îi devenise clar că asta însemna.

Se afla într-o casă necunoscută, cu ferestre imense, rotunde, lângă mare, mereu aceeași (dar numai când se trezea și rememora visul își dădea seama). Și, de fiecare dată, o întâmpinau râzând, ieșind din casă, doi copii identici, fată și băiat, ținându-se de mână. În vis nu știa cine sunt, dar îi simțea aproape, rușiți din sufletul ei.

Visul ei despre „pereche”. Un timp, contrar tuturor tălmăcirilor, se încapățănase să creadă că visul îi anunța o fericită și iminentă căsătorie. Era plină de speranță. După fiecare relație eșuată, la mai puțin de o lună de la despărțire, inevitabil, visa iar, și atunci înțelegea că mai are o șansă. Apoi, după ce și tatăl copiilor o părăsise înainte de a afla că este însărcinată – fusese o relație scurtă, dar teribil de intensă, pasională și sinuoasă –, dintr-odată înțelese: perechea din vis reprezenta altceva decât sperase.

Încercase de câteva ori să-l caute pe Radu, tatăl copiilor, să-i spună. Considera că era dreptul lui să știe. Deși nu intenționa să-i ceară nimic, sufletul ei pulsa de dor. Un dor nebun de el și de iluzia de a forma împreună o familie. Însă Radu era de negăsit. Poate că fugea de ea. Și totuși, ea încă se amăgea că, dacă el ar afla, ar vrea măcar să-i recunoască pe gemeni. O durea gândul că în certificatul de naștere al copiilor, în dreptul numelui tatălui, apare o linie.

Însă Radu era însurat. Nu, nu se căsătorise între timp, era însurat de câțiva ani buni. O părăsise când aflase că soția lui rămăsese iarăși însărcinată. Iar Ana se întreba uneori, panicată, dacă nu cumva ea păstrase sarcina doar

pentru că, inconștient, ar fi vrut s-o folosească drept monedă de schimb. Imposibil! Gândul era atât de meschin. Copiii aveau să-i umple golul pe care ultima iubire – cu siguranță, cea definitivă – i-l lăsase în suflet. Copiii erau ultima șansă de a da sens vieții ei. Iar acești copii aveau să fie doar ai ei.

Avea treizeci și nouă de ani. Până atunci, nu rămăsese niciodată însărcinată, deși, de câteva ori, fusese aproape convinsă că s-a întâmplat. Își dorea, însă nu atât de mult încât să caute răspunsuri prin clinicile de specialitate.

Radu Lumină. Un nume ironic, predestinat. Fusese exact ca o flacăra în viața ei. Arse cu intensitate. Nu apucase să afle mare lucru despre el, iar, cât timp durase povestea lor, de puține ori își petrecuseră nopțile împreună. Dar ea nu vedea nimic și nici nu-și punea întrebări. Nu o interesa nimic în afară de el. De persoana lui pe care o asemăna unui miracol. Întâlnirea cu el fusese una electrică. Iar ei, doi adulți cu o relație nebună, ce nu ținuse seama de reguli sau de etică. Nu ținuse, de fapt, seama de absolut nimic. Cu atât mai puțin de viitor.

Și acum... acum, *credea* ea, ironia sorții făcea ca gemenii ei să aibă aproape aceeași vârstă cu copilul lui Radu.

* * *

Ana era nervoasă pentru că, din prima zi când ajunseseră la hotel – alesese unul modest, pe strada Sutghiol, în încercarea ei inconștientă de a se ascunde –, avusese o puternică senzație că iese mereu în evidență, că toată lumea o privește într-un fel greu de suportat, insinuările lor fără cuvinte părându-i-se cumplit de nedrepte.

O femeie încă frumoasă, deși încrunțată în permanență – cu un pronunțat rid vertical asimetric, mai aproape de sprânceana stângă – și singură, cu doi copii mici, la mare... o apariție atipică. Ceilalți păreau să sugereze că turiștii ar trebui să se împartă în categorii clare: familii întregi, pe de o parte, și oameni singuri sau grupuri formate din tineri (și nu foarte tineri) puși pe distracție, pe de altă parte. Dar ea nu aparținea nici uneia, iar asta o colegea. I se părea că oricine îi poate citi în ochi povestea. Se simțea goală în fața oamenilor, rușinată de stigmatul cu care copiii ei erau însemnați pe viață. Din cauza, ei, desigur. Ea – singura vinovată în fața lor, în fața lumii, în fața lui Dumnezeu, în fața ei înseși.

Copiii, departe de a fi cuminți (etichetați mai mereu ca fiind *prost crescuți* de o mamă *depravată*, că doar de aceea *nu au tată*), erau totuși singurii care reușeau să-i mai smulgă câte un zâmbet, deși, de cele mai multe ori, îi făceau zilele și mai grele. Uneori, îi simțea ca pe o povară în plus, deși gândul ăsta o dezgusta de sine însăși.

De câte ori mergeau la masă ca acum, la Taverna Lupul de Mare de după colț – o locanță curată, primitoare, cu ferestre mari spre stradă –, gemenii nu aveau stare decât în primele zece minute, după care începeau să se foiască, să se joace cu tacâmurile sau cu pâinea adusă înainte de primul fel și sfârșeau prin a se fugări prin local. Era momentul cel mai greu al zilei, pe care Ana nu mai știa cum să-l depășească. Dacă ar fi fost posibil să nu se arate deloc în tavernă... Însă trebuiau să mănânce și, aici sau oriunde în altă parte, lucrurile ar fi stat la fel. Dar parcă mai era ceva. Ceva imperceptibil, ceva greu de definit, iar Ana nu avea prea

multe clipe de liniște cât să-și permită luxul de a-și cerceta senzațiile și presimțirile.

Adevărul era că nu-i venea deloc ușor să crească singură doi copii. Părinții ei încă trăiau și o ajutau din când în când, dar casa părintească se afla într-un orașel prăfuit din Bărăgan, departe de capitala în care ea alesese să locuiască. Dacă nu ar fi fost legată de locul de muncă, poate că ar fi luat în calcul varianta întoarcerii. Deși, în orașelul natal, cu greu și-ar fi putut găsi locul ca mamă singură. Ca femeie pe care ceilalți ar fi etichetat-o drept ratată. Plecase de acasă cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, iar întoarcerea, în situația ei, ar fi fost o capitulare a cărei responsabilitate, inevitabil, ar fi împărțit-o cu părinții. Și ce vină aveau ei ca la bătrânețe să fie *pedepsiți* pentru faptele fiicei nesăbuite? De ce să sufere ei pentru că Ana era tristă, disperată și fără noroc? Sensul în care se transmite informația, moștenirea genetică, *păcatul*, este de la părinte la copil, și nu invers. Prin întoarcerea ei, Ana ar fi forțat cursul firesc al lucrurilor. Dar asta nu o împiedicase pe mama ei să insiste să se întoarcă. Părinții ei erau dintr-un alt aluat decât restul oamenilor. În toată durerea și zbaterea Anei, ei erau contragreutatea care o menținea la suprafață. Părinții și copiii, cei doi poli vitali ai existenței ei, ai echilibrului ei atât de firav și de greu încercat. Nici nu putea să-și imagineze ce s-ar fi făcut fără oricare dintre ei.

– Nu doriți să vă aduc scăunelele pentru copii? Au și centuri.

Chelnerul îi zâmbea. Gemenii obișnuiau să refuze zgomotos, chiar de când erau și mai mici, să le fie

încorsetată libertatea de mișcare, așa că nu era chip să-i pui la masă în astfel de dispozitive. Dar era dispusă să-și mai acorde o șansă:

– Nu prea au ei stare, dar putem să încercăm, vă mulțumesc.

Au primit două scăunele albe, înalte, îmbrăcate în huse viu colorate. Copiii s-au bucurat zgomotos. Ceva le atrăsese atenția și, deocamdată, păreau dornici să se lase urcați în ele. Asta i-ar fi garantat Anei câteva minute de liniște.

În timp ce așteptau comanda – copiii fiind cocoțați în scăunele și relativ liniștiți – Ana a simțit cum bâzâitul se întetea îngrijorător de tare. Părea însă singura în stare să-l perceapă. O amețeală ușoară, dar foarte neplăcută începea să-și facă simțită prezența. Nu era prima dată când i se întâmpla așa. De obicei, stările astea de rău – pe care le avea din copilărie – durau câteva secunde. Pe atunci, însă, nu erau însoțite de nici un bâzâit, ci de o dorință puternică, inexplicabilă, de a plânge. Însă niciodată nu țineau suficient de mult cât să-i dea, efectiv, lacrimile. Mai târziu, pe măsură ce trecea timpul, senzația de rău continuase să o viziteze, însă sub o altă formă. Căpătase forma unei disperări adânci, imposibil de exprimat în gânduri articulate sau în cuvinte, profunde, dureroase, fără o cauză aparentă. Niciodată nu îi căutase vreo explicație. Făcea parte din ființa ei de când se știa, o considera firească, așa cum te cuprinde somnul după o zi lungă, așa cum bucuria și tristețea te vizitează cu schimbul. Dar acum dura mult prea mult, iar amețeala, tot mai insistentă, nu părea să cedeze la fel de repede ca de obicei.

– Nu vă supărați, nu mă simt prea bine, aș vrea să merg până la toaletă. Puteți să vă uitați puțin la copii, vă rog?

Ana i se adresase aceluiași chelner. Avea de gând să-și scufunde capul în apa rece de la baie.

CAPITOLUL II

Se uita des în urmă. Și, când era singură, avea mereu senzația că o umbră se strecoară prin spatele ei. Întorcea brusc capul, mai mult curioasă decât speriată. Nimic. Niciodată nu era nimic. Dar umbra continua să-și facă simțită prezența. Și acum, în timp ce se întorcea de la baia tavernei, cu părul încă șiroind de apă, umbra era mai aproape decât oricând.

S-a oprit enervată. În spatele ei nu era nimeni. Coridorul era luminat artificial, fără zone de întuneric și fără uși, așa că, dacă ar fi trecut cineva, cu siguranță ar fi avut timp să-l vadă. Nimic. Oare chiar o urmărea cineva? O fi pus el pe cineva să...? Dar nu și-a mai continuat gândul, dându-și totuși seama că era penibil.

Acum se îndrepta precipitată către masa la care stăteau copiii. În mod ciudat, era agitată și simțea că îi era tare dor de ei, așa că, înainte de a le intra în câmpul vizual, și-a propus, inutil, să se liniștească, astfel ca nu cumva starea ei de surescitare să atragă tuturor atenția sau să-i sperie pe cei mici. I-a văzut, așezați cu spatele, încă în scăunelele lor, dar nu mai erau singuri. La masă se mai aflau două persoane. Un bărbat și o femeie.